

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 344/2022
10.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владица Јовић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство одбране - ВП ... ..., коју заступа Војно правобранилаштво - Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1527/21 од 04.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 10.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1527/21 од 04.11.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1527/21 од 04.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1527/21 од 04.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 86/20 од 10.02.2021. године, исправљена решењем тог суда П1 86/20 од 26.02.2021. године, у делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да на име законске затезне камате због доцње у исплати зараде исплати тужиоцу износ од 20.228,86 динара. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Краљеву П1 86/20 од 10.02.2021. године, исправљена решењем тог суда П1 86/20 од 26.02.2021. године, у преосталом делу првог става изреке којим је одлучено о законској затезној камати и у другом ставу изреке, тако што је обавезана тужена да на износ од 20.228,86 динара исплати тужиоцу законску затезну камату почев од 04.02.2020. године као дана подношења тужбе па до исплате, док је тужбени захтев у преосталом делу којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му на наведени износ плати законску затезну камату почев од 22.02.2019. године па закључно са 03.02.2020. године, одбијен као неоснован (тачка 1) и одлучено да решење о трошковима парничног поступка садржано у другом ставу изреке првостепене пресуде остаје неизмењено (тачка 2).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Према наведеној одредби (став први), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

У овом спору, по оцени Врховног касационог суда, нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Уз ревизију нису достављене правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима, због чега нема места одлучивању о посебној ревизији тужене ни ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднетом тужбом тражио исплату затезне камате на новчани износ исплаћен у јануару 2019. године, на име разлике у плати настале у периоду од 14.05.2010. године до исплате, услед примене коефицијената за обрачун и исплату плате одређених решењем од 08.09.2017. године. О тужбеном захтеву нижестепени судови су одлучили применом члана 110. став 1. Закона о раду, којим је уређено питање када се врши исплата плате, у вези са члановима 277. став 1. и 279. Закона о облигационим односима, којима је прописана обавеза дужника који задоцни са испуњењем новчане обавезе да плати затезну камату, односно да се на износ неисплаћене затезне камате може захтевати затезна камата само од дана када је суду поднесен захтев за њену исплату.

По становишту ревизијског суда, у конкретном случају нема места ни новом тумачењу права. Тужиоцу је месечна плата у спорном периоду обрачунавана и исплаћивана применом погрешних коефицијената. Корекција коефицијента извршена је тек означеним решењем, услед чега је настала разлика у плати која је доспевала са доспелошћу плате исплаћене у мањем износу од припадајућег (обрачунатог применом коефицијената из решења од 08.09.2017. године). Рокови за исплату плате прописани су законом (члан 110. став 1. Закона о раду), и њиховим протеклом послодавац-обвезник исплате плате долази у доцњу (члан 324. став 1. Закона о облигационим односима) и у обавези је да плати затезну камату на дуговани износ главнице (члан 277. став 1. Закона о облигационим односима). Дугована затезна камата, након исплате главног потраживања може бити предмет самосталног тужбеног захтева и на то потраживање може се тражити затезна камата само од дана када је поднет захтев за њену исплату (члан 279. став 2. Закона о облигационим односима).

Не постоји ни потреба новог тумачења одредбе члана 295. став 2. Закона о облигационим односима. Тужена је погрешну примену ове одредбе истицала у жалби, а тај њен навод био је предмет правилне оцене другостепеног суда.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се применом члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. Вредност предмета овог спора у побијаном делу износи 20.228,86 динара и очигледно је нижи од динарске противвредности 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, релевантног за

дозвољеност ревизије у смислу наведене законске одредбе. Одредба члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака не примењује се у случају када је преиначена одлука о затезној камати.

Сходно изложеном, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић